

Endro'di Bella j'nos

Lepijabb verset

1994

4.

Nem élte meg

"Oroszország meg fog térni!"
mondta a lelhem, ó lányom!
tudva, hogy ezt meg nem érti
senki az utcán s a házból.

Nevettek, vagy mosolyogtak
ezen szavaknak hallatán,
"Épeszü" ígét nem mondhat
mint amit kajtogat anyám!"

"Oroszország meg fog térni!"
"Hát honnan szerdi ezeket?"
-oly kérdőn néz, szepény nem érti,
ellinni ezt mért nem lehet?

"Ne beszéljen számárságot!
a szovjet már a föld ura!"

"Nem számárság ez, meglátod,
hogy nem hazudik Mária."

"Oroszország meg fog térni!"

"Térjen inkább észre maga
hogz fel tudná végre mérni
ésszel, hogz mincseu igazsa!"

Ó, az a templomba járás,
abba' van a legtöbb liiba!

Vigyázzon, hogz ne hallja más:
még beszárják a dutyiba!"

- És aki őt így oktatta
az máma a templomba jár!
Fordulatot a jó anya
nem élte meg. Miigen nap hárs!

* 1994 okt. 5.

Ötven éve, délután háromkor.

Fronton voltam tíz éves koromban,
nem én mentem, az jött el mihorzánk.
Tandok mentek s égtek a falunkban,
lövészárkók srabdalták az utcán.

Kezben díszott bundreren lapultunk,
szüleink és mi, testvérek hársman.
Pokrócbacsavara hallgatóztunk,
villanás, dörcs az éjszarában.

Házak égtek, lőtték a templomot
és felrobbant a Körösön a lid.
Orosz elől a német elfutott,
csak égő tankok s hullák maradtak itt.

Ötven éve, délután háromkor
beszédtek el otthon a csaták,
s tart még ma is! azt kell hinnem olykor
nincs még béke, nagy a nyugtalanság!

Fronton voltam tíz éves koromban!
- nem is voltam négy hónap híján tíz! -
de még ma is annyi bomba robban!
annyi lidat nyel el ma is a víz!

Szénne' égett hullák is szétroortan
hevesnek, még temetetlenül.

Békét kéne kötni már lepattan,
akármennyi önzésbe kerül!

* 1994 Okt. 6.

Mephövetem

A szellemi létet tetőfokán
körben nézve látom a világot.

De a világ most sem néz rám:
elfedik szemét füstök s lángok!

Mit érderli őt eg-eg ember?
nem lát bennem mást mint ismeretlen.
Költő vagyok, de mit érder vele?
Mephövetem lát az Istenembert!

* 1994 Okt. 6.

Meg az ember

Meg az ember, hajtja magát,
teszi, mit tőle elvárna,
s annál is többet! igazán
ismétli míg el nem fárad.

Úgy tesz, mint ha e munkára
oly rátermett, - senki jobban!
Ha letenne, nem sokára
világ szíve végőrt dobban!

S mikor leteszi egy napon,
elérve a nyugdíj határt,
csodálkozik egyre napon,
hogy az élet csak még tovább!

Sőt, még mint ha kissé szebben
s kissé jobban menne tovább,
ne adj Isten! - ügyesebben
dolgozik, ki leghere állt?

- És a kiskertjében minap
kiszáradt a szilvafája.
Gyümölcsöt és árut mi ad,
betegen ha ül alája?

A helyébe újat tenni
mics már kedve, sem ereje ...
Nem tud rajta sejtetni
Szilváfák episz esdeje!

- Meg az ember, hajtja magát =
„No még ezt és hozzá azt még!”
- Rohan az ár, szarada gát!
Bocsássa meg neki az ég.

* 1934 Okt. 7.

Ruliából kilépő tested

Én most már bárhova nézek,
mindenről csak téged látok,
és leszek mint bortól részeg,
hatására e látványnak!

Jalósa'gból az álomba
kise'rsz engem, minden éjjel.

Nappal meg hiúlsz a karomba
álomittas szenvedéllyel!

Nevedre, ha csak gondolk,
máris udvarozás éget
s hívős forráshoz lololok,
hol enyhet ad a közelséged,

vagy ha a tél, hidegével
tör rám s deszmentei akas,
jépetolvasztó kevével
lép elő látványod hamar!

Ruliából kilépő tested
szeme és pulra b'arsonya ...

Festő, ízet még nem festett
s nem is fog e'zhönnyen soha!

Lepkisédt néze is annát
csodálmi való mesterüü,
amelyek éppitt igaz hatuár
mint egy rózsafalepedüü!

meget már nem, hogy csak látom
de hallom, érzem, izzelem,
s magamat mindenkor, bárhol
abban én szinte fellelem.

— Igaz most már bárholva nézek,
mindenhol jönni látom őt...
Munkárafoguar a zenészer
s én hallom a lepkele lepedüt!

A 1994 okt. 10.

Az elmúlás felé

Nem volt választás, tenni kellett
azt, amit az ösztön parancsolt,
hogya már eppor erre termett,
hogya már minden adva volt.

Mert ha hell, akár erőszakkal
kényszerít rá a Természet,
tenni Nyáron, mire Tavasszal
apóinként tanítgatott téged!

Mert ha még bele is pusztulsz,
még tőle nem szabadhatod,
követni őt, ahová vonz - húz,
megadni a Szolgálatot!

mit szolga és szolgáló adhat
ha másért nem, a pusztulásért!
minek után béken haladhat
az elmúlásfelé - kétrét ...

* 1994 Okt. 11.

Mindenbe szerelmes

Én mindenbe szerelmes voltam,
amit egyszer megcsodáltam és
attól már nem is szabadultam.
Kötött hozzá a lelkesedés!

Érzelmileg így folytatódottam
Napkelteben és Napnyugtában.
Már minden lépésem benne voltam
amit valaha megcsodáltam!

És végzetes volt az annyira
az egyesülés mindenekelőtt,
hogyz elvesztésük olyan, mint ha
egy darab belőlem veszne el!

- Én mindenbe szerelmes voltam
és talán ez ami éltetett,
dicsőreidre meptamiltam
Zengni jöneliány éneket!

Én mindenbe szerelmes voltam.
Tudom elmilik minden szerelem,
de ha e földről kimiltam,
Teremtömnek terve lesz velem!

* 1994 Okt. 12.

Nem szép az

Nem szép az, ki tud pazarolni!
Ki engem ismer, tudja, én tudok!
Bár ki kellett nérem is tanulni
a nélkülözést, miből kijutott.

Nem szép az, ki a kevésből is
bőkezűen osztogatni tud,
mikorben a maradékból ez kis
darabocskra napánál is jut.

Gondoljatok csak a Természetre,
virágait miként pazarolja!
- A kismadárca, az aki mindegyre
kell vagy nem a dalait dalolja.

Gondoljatok ama menyezőre,
melyen ételt s italt szaporított
Jézus, habár megtapadtak tőle
a vizet is, mint halditra szomjazott!

- Gabonával, gyümölcssel és mézzel,
hogz kiskedik ugyan a föld
amit nemrég az aróly egészen
majd, hogz nem a pusztulásig szótört!

Folyó, amely majd horg, nem kis-ráradt,
melyben a csónak is sárba ragadt,
nézre'ket csat! - mily vidóman árad!
életvein embert, növényt és halat!

- Nem szere'ny az, ki tud parabolni,
noha tudja, mi a né'vilözés.

Fel kell e hát gyöngöreit rónni
annak, kinek bánata nem kevés?

* 1994 okt. 12.

45 éves Országfalán Orzóra

Nem az a gardop kinek vázona
hanem kinek története van!

Ezazon népnek, ó mennyi ura
volt már a belátható múltban!

Felsorolni és eszben tartani
Sok urat már nem is lehet,
ámde a néppel mindenkor ami
történik, jelent történelmet.

- Száz éve rá, hogy szárnyaszeppen
porbálvált a magyar szabadság,
eresztette szárnyaira itten
ez a falu, ez his csapatát!

Lelkes sereg, testileg, lelkieg
edzett, vidám, szépre-jóra kész!
és már vitték is őket a szelek,
vadászták őket minden országrész!

Volt aki maradt = az ősi fészek
ne maradjon mégse laatlan.

Apolni kell azt is, ha veszek
rátörnek, miként már oly gyakran.

Othon maradtál és memészálltál!
elteszt im' négy és fél évtized!
Mi lett veletek és mire váltátok
a terveket, miket forraltok szívet?

Jertek hamar! kik még jönni tudtok!
Mondja el ki-ki történetét!
had érezze magát a falutok
veleket is boldogabban még!

* 1994 Okt. 13.

Lobogó tűznél

Kerdesben nem voltak ékes szavak,
még a mosolyt is tanítani kellett
virágok s énekes madarak mellett
több mint száz emberöltő alatt!

Csak a nesző volt naponta jelen,
a félelmet félre nem tehetve,
mégis gyakran elragadta kedve,
lobogó tűznél, holdas éjjelen.

- A csábitásnak asszonyarca van!
Teste, hangja, szaga bolondító!
Alvó paraszat nyíftat lángszító!
Teszi azt, az ég tudja, hogyan?

- Kerdesben nem voltak ékes szavak,
csak fájdalmas s örömteli nyögés,
de kesült már a sírás is nevetés,
lobogó tűznél, holdas ég alatt!

* 1994 Okt. 19.

Hívős és illatos a reppel

Hívős és illatos a reppel,
elredeznek már a zajok.
Rossz álmaidat feledd el,
nyiss ki két-három ablakot!

A sötétség hatalma alól,
hogz szabadulnar fel a fák!
Az ember ebből miért nem tanul,
ha kötri őt a szolgaság?

Fényt végre lát! - és levegőt!
minden egyes emberfiának!
Engedd haladni veled őt,
beszeld el példáit e fáknak!

- Hívős és illatos a reppel.
Reppel jó mély lélelzetet,
s magadtól azt lassan ereszed el,
tied volt szerzőj jól esett...

* 1994 okt. 11.

(← ez még előbbre való)

Gyönyörű országba

És a víz tükrében saját arcát
nézni, néha erre is szomjazott.
Lassan mosította ő a kánnát,
nem úgy, mint öreganyja, az aszott.

Ismerte már az álmodorósnak
s a vágárorósnak vonásait.
Kipróbálta gyakran az arcának
kifejezéseit sorra itt!

„A hűdítésnek minden eszhezét
meg kell ismerni!” - biztatta magát.
Hasznára lesz, sejtette már s ezért,
járni kezdte ezt az iskolát.

Elgondolta: „a szépség is feje, az,
de rendelkezni vele, nem elég!
Alkalmadtán alralmazni is kell,
miként a vadász, kedvencfejejét.”

- Sammit éppen víz fölé hajolva
tükörképében mélyen elmerült,
- messzejárt már nagyon öreganyja -
és egy lepény melléje szepült!

Átkarolva deherét, szónélrül
tartá őt erősen, mint senki még!
mintha csupán a vízbeeséstől
akarna' övni gyönyörű testét...

Tudta ő, hogy ki van közelében
s azt is, miudgett ennysire közel!
Annyalt látott a víznek tükörében,
ki gyönyörországra épp' most viszi el!

A 1994 Okt. 18.

A nap, Szineiz

Hajnalban amint
a kertbe kileptem,
láttam a fák alatt
hevesni valamit...

Odafent Télihold
izzott felidren,
Szörta pávarül
fény sugarait.

Hajnalban amint
a kertbe kileptem,
láttam a fák alatt
hevesni valamit...

Sejtettem nyomban,
hogz tettené'item
a nap, Szineiszt, ki éppen
most Öszt alakít!

*

1934 Okt. 21.

A képviselő

Valamikor, még gyermekkoromban
hallám ez alábbi történetet:
Emelvényre, valamely faluban
egy képviselő fellepetett.

Oly mezeven állt ott egy magában,
élnézve hosszán az emberet,
mint akinek sóbálványai váltak
szólma már nem is lehetett.

Hosszantartó, fájdalmas volt a csend.
Majd így szólt egy vénhez, haltszavarral:
"Adj a botját ide, kérem."
s felnyújtották azt neki azonnal.

Ő alaposan szemügyre vette.
További csend, - mindenki figyelt,
s ő a hangját kissé felemelte,
jelezvén, fontos gondolatra lélt!

S így szólt: "Emberem, - itt van ez a bot.
Felül görbe, alul meg benne szög.
S ez a nagyobb rész, amit most fogok,
egyenes, a két vége között."

E felső, görbe rész : a gardagok !
Lent a szög pedig : a gazemberer !
S a közepe , amit most fogok =
becsületes , szépeny néptömegek ,
mint maguk is mind , jó Atyafiai !
De nézzék csak , fordítom a botot ,
a gazemberer lán felül vannak
s lent a gardagok ! - amde ugrott

hol eddig voltak , maradtak maguk !
Sajnos , hogy ezt el kell mondanom ,
hogy velem , vagy nem visz tovább utuk ,
szépenyhént kell menniök azon !

* 1994 Okt. 22.